

Hai Con Đường Một Còn Một Mất

Phan Rang lên Đà Lạt xưa có hai con đường, đường xe hơi lên non, đường xe lửa chun núi...

Đường xe hơi điểm cuối cây số một trăm mười. Đường xe lửa ngắn thôi, chỉ có tám mươi mốt.

Đường xe lửa bị lật sau khi hết chiến tranh. Đường xe hơi vắng tanh bởi nhiều người...đi biển!

Đường xe lửa mất biến là một sự đau lòng, biết có lập lại không, bốn mươi năm trống vắng!

Nhiều buổi chiều êm, lặng, thềm nghe tiếng còi ghê. Rồi ngay trong đêm khuya nghe tiếng đé muốn khóc...

Đường quốc lộ mười một, xe chạy ngày càng thưa, chỉ còn tiếng gió mưa rì rào và rả rích...

Đau lòng không nước Việt? Phát triển mà bót đường. Quanh quần vùng Đơn Dương may còn xe thổ mộ!

Con ngựa không than khổ, chỉ hí buồn đôi khi. Con người hết tử tế tiễn đưa ai ga xép...

Từ khi xe lửa dẹp, nhiều người cũng chết theo. Ngoạn Mục đèo cheo leo đêm đêm cọt về hú...

Mai một con đường bộ xuống cấp rồi hư hao. Hồ Đa Nhim nước trào...nước trào hay nước mất?

Trần Văn Lệ